

Одкровення Ісуса Христа - Номер вісімнадцять

Гріхи батьків

Jeff Pippenger

2023-11-19

1856 року міллеритський адвентизм, який раніше вважався «філадельфійським», Джеймс і Еллен Вайт визначили як «лаодикійський». Тоді Джеймс Вайт почав поширювати серед руху вістку Лаодикії через Review and Herald. У тому ж виданні того ж року було також представлено додаткове світло щодо «семи часів» двадцять шостого розділу Книги Левит — у серії з восьми статей, написаних Гайрамом Едсоном, якого подружжя Вайтів шанувало настільки високо, що назвало на його честь свого першого сина. Серію закінчили обіцянкою, що її буде завершено в майбутньому, але вона більше так і не з'явилася. У момент переходу руху першого ангела від Філадельфії до Лаодикії цей рух спіткнувся об «сім часів» з двадцять шостого розділу Книги Левит, що становили найперше пророцтво про час, яке ангели Божі спонукали Вільяма Міллера розпізнати й проголосити.

«Сім часів» було головним наріжним каменем підмурка міллеритського храму. Кожен пророчий образ священної підвалини є образом Христа, бо іншої підвалини, ніж Христос, покласти не можна.

Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім тієї, що вже покладена, — це Ісус Христос. 1 Коринтян 3:11.

Не лише Христос є підвалиною, Він також є тим наріжним каменем, який відкинули будівничі й згодом об нього спіткнулися. Він — камінь, що зрештою стає головою кута. В історії міллеритів «сім часів» були символом того наріжного каменя.

Христос утвердив завіт із багатьма на один тиждень. Структура пророцтва про «сім часів» проти північного царства Ізраїлю (яку Хайрем Едсон окреслив у восьми незавершених статтях) відтворювала ту саму структуру пророчого тижня, протягом якого Христос утвердив завіт, виконуючи дев'ятий розділ книги Даниїла, вірш двадцять сьомий. Тиждень, коли Христос збирав Ізраїль, має ідентичну структуру тижня, коли Христос розсіював Ізраїль. Розсіяння стародавнього Ізраїлю тривало дві тисячі п'ятсот двадцять років, а збирання духовного Ізраїлю — дві тисячі п'ятсот двадцять днів. Він збирав Ізраїль, щоб утвердити завіт, а розсівав Ізраїль — через спір щодо Його завіту. Визнати «сім часів» наріжним каменем міллеритського храму — це цілком узгоджується з визнанням Христа наріжним каменем. Відкинути той камінь — означає відкинути Христа.

Коли Христос у 1856 році вперше за всю історію християнства стояв і стукав у двері Лаодикії, Він прагнув сприяти зростанню пізнання про камінь спотикання, який будівничі збиралися відкинути. Через сім років, або, можна сказати, через дві тисячі п'ятсот двадцять

символічних днів, лаодикійський адвентизм зачинив двері. На жаль, адвентизм відмовився побачити зростання пізнання. Камінь, об який спотикаються, — це камінь, якого не бачать, але він усе ще там.

Мій народ гине через брак пізнання: бо ти відкинув пізнання, то й Я відкину тебе, щоб ти не був Мені священиком; бо ти забув Закон Бога свого, то й Я забуду дітей твоїх. Осія 4:6.

Прокляття «семи часів» проти південного царства Юди почалося у 677 р. до н. е. і завершилося 22 жовтня 1844 року, одночасно з періодом у дві тисячі триста років із книги Даниїла, розділ восьмий, вірш чотирнадцятий. «Сім часів» є частиною того самого пророцтва, яке було визначене як «підвалина та центральний стовп» адвентистського руху. Підвалина та центральний стовп адвентизму сповнилися в той самий час, що й кілька інших пророцтв. «Сім часів», дві тисячі триста днів, книга Малахії, розділ третій, книга Даниїла, розділ сьомий, вірш тринадцятий, і притча про десять дів у двадцять п'ятому розділі Євангелія від Матвія — усе це сповнилося 22 жовтня 1844 року. Дата 22 жовтня 1844 року є основоположною датою адвентистського руху, і з цією датою пов'язане лише одне повеління, яке було визначене.

І ангел, якого я бачив, що стояв на морі й на землі, підніс руку свою до неба і присягнув тим, хто живе на віки віків, хто створив небо і все, що в ньому, і землю, і все, що на ній, і море, і все, що в ньому, що часу більше не буде. Об'явлення 10:5, 6.

Сестра Вайт ототожнює ангела десятого розділу Одкровення, який стояв на землі й на морі, з Ісусом Христом.

«Могутній ангел, який наставляв Івана, був не ким іншим, як Ісусом Христом. Поставивши Свою праву ногу на море, а ліву — на суходіл, Він показує ту роль, яку виконує в завершальних сценах великої боротьби із Сатаною. Це становище означає Його верховну силу й владу над усією землею». Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, 971.

Христос став на морі й на землі, щоб засвідчити Свою верховну владу. Потім Він підніс Свою руку й повелів, щоб "часу більше не було". Христос вступав у завіт із міллеритами і дав їм одне повеління, так само як Він дав Авраамові, коли той вступав із Ним у завіт. Він наказав Авраамові обрізувати дітей чоловічої статі. Коли Він укладав завіт із вибраним народом у часи Мойсея, Він дав багато повелінь, і серед них була настанова, що лише священики могли торкатися ковчега. Він підніс Свою руку і присягнув 22 жовтня 1844 року, що пророчий час більше не слід включати в біблійні пророцтва. Ісус звернувся до питання "часів і пор", коли Він вознісся на небо в хмарі ангелів, таким чином прообразивши вознесіння двох свідків як знамено. Те, що Він тоді наказав, стосувалося "часів і пор".

Отож, коли вони зібралися разом, запитали Його, кажучи: Господи, чи в цей час відновиш Ти царство Ізраїлеві? А Він сказав їм: Не ваша справа знати часи чи пори, які Отець поклав у Свою владу. Але ви приймете силу, коли Дух Святий зійде на вас; і будете Моїми свідками в Єрусалимі, і по всій Юдеї, і в Самарії, і аж до краю землі. Дії

апостолів 1:6-8.

Ісус не казав, що немає часів і пор, бо, говорячи через Соломона, він підтвердив, що існують "часи та пори".

Усьому свій час, і година своя кожній речі під небом: Еклезіяст 3:1.

Є «часи і пори» у біблійному записі, які свідчать про Пальмоні, «Дивного Лічильника», але від 22 жовтня 1844 року Божому народові було наказано ніколи більше не проголошувати пророче послання, що ґрунтується на часі. Настанова Ісуса учням безпосередньо перед Його вознесінням відображає історію безпосередньо перед тим, як Його очищений народ буде піднесений як знамено в одинадцятому розділі Об'явлення, і вона узгоджується з наказом, який Він дав 22 жовтня 1844 року. У засновницький день адвентизму Христос наказав, щоб більше не було пророчих вістей, заснованих на часі, а під час Свого вознесіння, яке було прообразом вознесіння двох свідків в одинадцятому розділі Об'явлення, Він повторив той наказ.

Нехай усі наші брати й сестри остерегаються будь-кого, хто намагатиметься встановити час, коли Господь має виконати Своє слово щодо Його приходу або щодо будь-якої іншої обітниці, яку Він дав і яка має особливе значення. «Не вам знати часи та пори, які Отець поклав у Своїй владі». Лжевчителі можуть здаватися дуже ревними у Божій справі й можуть витратити кошти, щоб представити свої теорії перед світом і церквою; але, змішуючи помилку з істиною, їхнє послання є обманом і поведе душі хибними шляхами. Їм слід давати відсіч і протистояти не тому, що вони погані люди, а тому, що вони вчителі неправди й намагаються накладати на неправду печать істини. Свідчення для служителів, 55.

Сестра Вайт чітко заявляла, що ми ніколи не матимемо часової звістки, яка визначає час будь-чого особливо значущого, не лише Його Другого Приходу. Часове пророцтво, яке було темою міллеритського руху, завершилося 22 жовтня 1844 року, і єдина вказівка, пов'язана з тією основоположною датою, полягала в тому, що час ніколи більше не слід використовувати в проголошенні Божої звістки.

На початку руху першого ангела, у самий момент переходу від Філадельфії до Лаодикії, було дано більше світла щодо основоположної істини міллеритського руху. Через сім років, або через дві тисячі п'ятсот двадцять символічних днів, або через «пустелю», у 1863 році наріжний камінь «семи часів» був відкладений будівничими.

У завершальному русі третього ангела, у самий момент переходу від Лаодикії до Філадельфії, дається випробування, що включає сповідання гріхів батьків. Фундаментальним випробуванням для батьків були «сім разів», що становили їхній наріжний камінь. Чи знехтує завершальний рух єдиним приписом, пов'язаним із фундаментальною датою, як їхні батьки знехтували своїм наріжним каменем?

Так. Вони безперечно зробили саме це. Вони повторили гріхи своїх батьків.

Їхні батьки не згрішили щодо засадничої дати, бо, з-поміж іншого, на ту засадничу дату вони все ще були Філадельфійцями. Їхні батьки провалили свій засадничий іспит, коли перетворилися на Лаодикію і відкинули «сім часів» разом із його зростаючим світлом.

Їхньому фундаментальному провалу у 1863 році передували сім років, протягом яких Христос стукав у двері їхніх лаодикійських сердець. Сім років є символом «семи часів» і «пустелі». Після «пустелі» з 1856 по 1863 рік вони провалили свій фундаментальний іспит.

Під час першого розчарування руху третього ангела Божий народ згрішив, відкинувши єдину заповідь, безпосередньо пов'язану з основоположною датою. Вони вирішили включити визначення часу до пророчого послання, хоча мали б знати краще. Роблячи так, вони повторили гріх Мойсея, який занедбав обрізати свого сина, і гріх Ози, який торкнувся ковчега, хоча знав, що йому це заборонено. Рух третього ангела вчинив те, що, як вони знали, було неправильно! Якщо хтось бажає замалювати цей факт, то використайте решту фарби з банки, щоб замалювати й істину, що і Мойсей, і Оза згрішили та виявили бунт проти Божої волі, коли вони слугували типом першого розчарування самого останнього з усіх ліній реформи — тієї лінії реформи, на яку вказувала кожна інша. Ілюстрації першого розчарування в лініях реформи мають на собі підпис Альфи й Омеги, а записане в них — на користь Божого народу, навіть якщо Божий народ відмовляється скористатися цим.

Рухові першого ангела було дано період у сім років, який, як символ пустелі «семи часів», призначався для прийняття Лаодикійської вістки разом зі світлом «семи часів». Прокляття «семи часів» — це прокляття бути виплюнутим з уст Господа. У 1863 році вони повторили діло відбудови Єрихона, діло, на яке було накладено «прокляття». Сім років з 1856 по 1863 рік є мініатюрною ілюстрацією відступництва батьків давнього Ізраїлю, гріха, що накликав на них прокляття «семи часів». Сучасний Ізраїль повторив гріхи своїх батьків у 1863 році.

Рух третього ангела провалив випробування першого розчарування так само безсумнівно, як це зробили Мойсей та Узза. Потім їх було вбито на вулицях на «пустельний» період у три з половиною дні. Тепер вони формуються в тіла звуком Утішителя. Звук Утішителя подається через «голос» у пустелі, і тепер вони постають перед випробуванням не на визначення часу, а на «сім часів». Вони вже провалили випробування на визначення часу.

Їх не випробовують на те, чи вірять вони, що «сім часів» є дійсною істиною, бо раніше вони засвідчили, що приймають «сім часів» як дійсне пророцтво. Вони визнали, що вірять у пророцтво про дві тисячі п'ятсот двадцять років розсіяння. Але вони можуть не усвідомлювати, що з'явилося нове випробувальне світло щодо «семи часів». Вони стоять там, де стояли їхні батьки в 1856 році. Нове світло полягає в тому, що три з половиною дні одинадцятого розділу Об'явлення не просто вказують на Французьку революцію, а тепер є реальністю теперішньої істини.

Чи є відкриття прихованої історії семи громів і відкриття сьомої печаті насправді двома свідками, які свідчать про те, що Одкровення Ісуса Христа тепер розпечатується? Якщо так, чи справді вся книга Одкровення говорить про останні дні? Якщо це так, то чи означають три з половиною дня час зволікання в притчі про діву? Якщо так, то чи є засіб «семи разів»

насправді наказом, який мають виконати ті, хто брав участь у передбаченні щодо Нешвілла на 18 липня 2020 року?

Ого! Ось для тебе випробування! Чи ті, хто прокидаються й усвідомлюють, що вони перебувають у періоді очікування, справді мають каятися у своїх гріхах і в гріхах свого батька наприкінці трьох з половиною днів? Чи справді було гріхом знехтувати наказом не використовувати час у пророцтві?

Для тих, хто зайняли позицію, що невдале передбачення щодо Нашвілла було якимось чином Божим наміром, і хто згодом намагалися обстоювати це твердження, я додав би ще одне зауваження, окрім гріха визначення часу в Божих пророцтвах. Те, що сталося з хибним передбаченням про Нашвілл, було не просто проявом бунту проти Христового наказу, даного 1844 року; це була дія, яка дала зрозуміти тим, хто поза Адвентизмом, що передбачення, знайдені в Дусі пророцтва, є хибними. Це було ганьбою для писань Духа пророцтва. Воно дає підстави людям у світі вважати, що писання Еллен Уайт такі ж важливі, як писання Джозефа Сміта або Нострадамуса. Дорогоцінні слова Еллен Уайт були осквернені мерзенними словами нашого бунту. Це був не лише бунт проти Христа, Який є Словом Божим; це водночас був бунт проти Духа пророцтва. Івана переслідували на острові, що зветься Патмос, не тому, що він поставив свою людську думку над Біблією і Духом пророцтва, а тому, що він корився тим двом свідкам.

Я, Іван, який також є вашим братом і співучасником у скорботі, у царстві та терпінні Ісуса Христа, перебував на острові, що зветься Патмос, через Слово Боже і свідчення Ісуса Христа. Об'явлення 1:9.

Ми повторили гріхи нашого батька Мойсея під час нашого першого розчарування, і нам потрібно визнати це. Нам потрібно визнати це, бо тепер ми у 1856-му. Тепер є нове світло щодо «семи часів», як було й тоді. Ми тепер на переході від Лаодикії до Філадельфії, як початковий рух був на переході від Філадельфії до Лаодикії в 1856 році. У 1856 році наші батьки припинили публікацію матеріалів, що примножували знання щодо «семи часів». Можливо, ми не зможемо зупинити публікацію того світла, але ми, безперечно, можемо замкнути двері наших сердець для цього світла. Ми можемо удавати, як це робили перші будівничі адвентистів сьомого дня, що каменя насправді не було, і далі спотикатися об нього. Наша проблема в тому, що у нас немає понад століття, щоб ховати голови в пісок, бо суди вже починаються.

Якщо ми дозволимо Альфі й Омезі навчати нас за принципом, що кінець чогось ілюструється його початком, ми легко побачимо, що Альфа й Омега демонструє, що передбачення щодо Нешвілла було прообразно показане нашими батьками. Коли ми визнаємо цю істину, ми зіткнемося з реальністю, що від часу того передбачення кожна спроба створити якусь людську логіку, щоб виправдати невдале передбачення, була не більше ніж фіговим листком. Тоді ми побачимо, що Бог не ходив із нами, поки ми були на землі ворога. Він був там, але лише в тому сенсі, що Він стукав у двері сердець, шукаючи входу. Якщо фіговий листок людської логіки буде знято, тоді ми також можемо побачити,

що заперечення або хибна людська логіка, якою ми користувалися, щоб виправдати передбачення щодо Нешвілла, є свідченням того, що ми ходили всупереч Христу.

У 1856 році філадельфійський адвентизм перетворився на Лаодикію, і вони це знали. Господь підтвердив це словами пророчиці та її чоловіка. Стоячи біля дверей тих лаодикійських сердець, Христос запропонував увійти й повечеряти з ними. Їжа, яку Він приніс для вечері, була наріжним каменем «семи часів». Вони відмовилися.

У 2023 році останній рух нині переходить від Лаодикії до Філадельфії, бо восьма церква походить із семи церков. Господь, Альфа й Омега, підтвердив це через Своє «слово істини». Христос тепер стоїть при дверях тих нещодавно померлих, сухих кісток, пропонуючи увійти та повечеряти з ними, і трапеза, яку Він бажає розділити з ними, — та сама, яку Він намагався розділити з їхніми батьками у 1856 році. Це не просто основи та деталі вчення про «сім часів», як це було для їхніх батьків у 1856 році. Ні, це гіркі ліки «семи часів», і ці ліки потребують такого смирення, яке часто важко проковтнути.

І знову було до мене слово Господнє: Сину людський, скажи князеві Тиру: Так говорить Господь Бог: За те, що твоє серце звеличилося, і ти сказав: Я — Бог, я сиджу на престолі Бога посеред морів; та ти — людина, а не Бог, хоч і ставиш своє серце, як серце Боже. Ось, ти мудріший за Даниїла; немає таємниці, яку могли б приховати від тебе. Єзекіїля 28:1-3.

Можливо, ті з нас, які брали участь у прогнозуванні щодо Нешвілла, мудріші за Денієла?

У перший рік його царювання я, Даниїл, із книг зрозумів число років, про яке було слово Господнє до пророка Єремії, що спустошення Єрусалима мають тривати сімдесят років. І я спрямував своє лице до Господа Бога, щоб шукати Його в молитві та благаннях, з постом, у веретищі та попелі: І молився я Господу, Богові моему, і сповідував, і казав: О Господи, Боже великий і грізний, що зберігаєш заповіт і милість тим, хто любить Тебе, і тим, хто дотримується Твоїх заповідей; Ми згрішили, і вчинили беззаконня, і робили лихе, і повстали, відступивши від Твоїх настанов і від Твоїх судів; І не слухали ми Твоїх слуг, пророків, що говорили Твоїм ім'ям до наших царів, наших князів і наших батьків, та до всього народу землі. О Господи, Тобі належить праведність, а нам — сором облич, як цього дня; мужам Юди, мешканцям Єрусалима та всьому Ізраїлеві — і близьким, і далеким — по всіх країнах, куди Ти їх вигнав, за їхню провину, якою вони провинилися проти Тебе. О Господи, нам — сором облич: нашим царям, нашим князям і нашим батькам, бо ми згрішили проти Тебе. Господу, Богові нашому, належать милості й прощення, хоч ми повстали проти Нього; І ми не послухалися голосу Господа, Бога нашого, щоб ходити в Його законах, які Він поставив перед нами через Своїх слуг, пророків. Так, увесь Ізраїль переступив Твій закон, відступивши, щоб не слухатися Твого голосу; тому пролилося на нас прокляття і клятва, написані в законі Мойсея, слуги Божого, бо ми згрішили проти Нього. І Він підтвердив Свої слова, які говорив проти нас і проти наших суддів, що судили нас, навівши на нас велике лихо: бо під усім небом не було вчинено такого, як учинено над Єрусалимом.

Як написано в законі Мойсея, усе це лихо прийшло на нас; але ми не благали Господа, Бога нашого, щоб відвернутися від наших беззаконь і зрозуміти Твою істину. Тому Господь пильнував над лихом і навів його на нас, бо Господь, Бог наш, праведний у всіх ділах Своїх, які Він чинить; бо ми не слухалися Його голосу. І нині, Господи, Боже наш, що вивів народ Твій із землі Єгипетської сильною рукою і набув Собі ім'я, як і цього дня, — ми згрішили, ми чинили беззаконно. О Господи, за всією Твоею праведністю благаю Тебе: нехай відвернеться Твій гнів і Твоя лють від міста Твого, Єрусалима, святої гори Твоєї; бо за наші гріхи і за беззаконня наших батьків Єрусалим і народ Твій стали на ганьбу для всіх, що навколо нас. Тож нині, Боже наш, почуй молитву Твого раба й його благання, і нехай засяє лице Твоє над Твоїм спустошеним святилищем — заради Господа. О Боже мій, нахили вухо Твоє і почуй; відкрий очі Твої і поглянь на наші спустошення та на місто, що назване Твоїм Ім'ям, бо ми не заради нашої праведності приносимо перед Тобою наші благання, але заради Твоїх великих милостей. Господи, почуй; Господи, прости; Господи, вислухай і вчини; не зволікай заради Себе Самого, о Боже мій, бо місто Твоє і народ Твій названі Твоїм Ім'ям. І коли я ще говорив, і молився, і визнавав свій гріх і гріх мого народу Ізраїля, і приносив моє благання перед Господом, Богом моїм, за святу гору мого Бога, — так, коли я ще говорив у молитві, саме муж Гавриїл, якого я бачив у видінні на початку, летячи швидко, доторкнувся до мене близько часу вечірньої жертви. І він дав мені зрозуміти, і говорив зі мною, і сказав: О Даниїле, тепер я вийшов, щоб дати тобі розуміння та розсудливість. Даниїла 9:2-22.